

Stačil prešibaný okamih,  
aby jedného napadlo nemysliteľné,  
že stať sa Bohom na zemi  
je jednoduché a uskutočniteľné.

Dotkol sa jazykom pekla,  
nič viacej nechcel zažiť,  
cez sliny žhavého dekla,  
v neresti začal si bažiť.

Krdeľ vrán vzlietol,  
mŕtvou hláskou riekol:  
Nadíde hlodavá spása  
dráma vražd, no krása!

Krátery pobitých ľudí,  
obrovské jazerá bez rýb,  
vetry, čo neznajú krídla,  
len jediný muž a bez chýb?

Ten Zlý však nebol sirotou...  
Blaho pozemskej krutosti  
nezabudlo ani na neho,  
a tak mu duchovia zoslali brata.

Precítil výdychom nebo  
nemajúc vyššieho cieľa,  
praskalo srdce jeho  
milujúc nepriateľa.

Údolie spás hnetlo,  
láskou síz vyriekol:  
Je čas spanilej čarovnej vône,  
zavládne pokoj tíšivej tône  
- zavládne pokoj v nás.

Ani ten čistý nezostal čistý...  
Blaho pozemskej krutosti  
totiž nezabudlo ani na neho.  
A tak zabil čistý zlosyna,  
zamordoval Ábel Kaina.  
Čin ale vykonal s láskou,  
tak ako mu to hlas  
poručil.